

ANARCHY

anarchia

„Te jó isten!

Bámulatos ez a könyv!”

– Angelina Daniel, amazon

KAPTÁR-TRILÓGIA

2.
KÖTET

fine
selection

Jaymin Eve – Leia Stone

JAYMIN EVE – LEIA STONE

ANARCHY

a n a r c h i a

KAPTÁR–TRILÓGIA
2. KÖTET

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

*Ezt a könyvet a művészeknek,
az álmodozóknak, az íróknak, a zenészeknek
és azoknak ajánljuk, akik érdekessé varázsolják az életet.*

Tanuljunk meg Charlie-ul!

LÖPB = Legjobb örök parázs barát

CSMÉ = Cseszd meg az életemet

TAF = Totális agyfasz

YOLO = Csak egyszer élsz

FOMO = Félsz, hogy kimaradsz

OMG = Te jó ég!

Totál = Teljesen

1. fejezet

– JAYDEN!

A kiáltásom most már kissé hisztérikusan csengett. Tudtam, hogy össze kell kapnom magam. Ez csak egy randi volt, a francba is! Igaz, hogy Ryderrel randiztam, aki alighanem a bolygó legdögösebb parazsa, de azért randiztam már korábban is. Össze kellett rántanom magam, és ebben senki nem segíthetett hatékonyabban, mint a LÖPB-öm. A legjobb örök parázs barátom cím bizonyos kötelezettségekkel is járt, és a lista élén szerepelt a segítségnyújtás az első randin.

Először Jayden szempillái érkeznek meg a szobába. Azok az érzéki pillák mintha harminc centi hosszúak lennének, ráadásul a barátom nagyon is jól tudta, hogyan rebegtesse maximális hatásfokkal. A szempillák mögött bújt meg a szénfekete szembogár, amit vékony ezüst gyűrű vett körül. A parázsszempár, ami ugyanolyan állati dögösnek tűnt, mint a csokibőrű szépfiú, azaz a legjobb barátom. Csikorogva fékezett le, és alighogy belépett a szobámba, egyik kezét drámaian a csípőjére tette.

– Ez egy rohadtul nagy nem, Charlie. Ebben a ruhában nem hagyod el ezt a házat! Csakis az én királyul öltözött holttestemen át.

Sóhajtottam egyet, és valahogy megálltam, hogy ne forgassam a szememet.

– Figyelj, nem azért sikítottam, hogy kiválaszd a...

– Neked több kell az én segítségemnél, csajszi. Neked egy kibebaszott beavatkozás kell. A farmer, a Converse sportcipő és az ujjatlan póló nem randira való. Ryderrel fogsz találkozni. Elfelejtetted, hogy valószínűleg esélyed kínálkozik arra, hogy kef...

– Jayden! – Rémült, félig horkantásom, félig nevetésem ezúttal félbeszakította. – Csak a hajamat csináld meg. Csak a hajamat.

Levetette magát az ágyamra: bicepsze még nagyobbnak tűnt a megszokottnál. Valaki nem csak Olivert kergette a konditeremben.

– Szó sem lehet róla, rohadtul ki van zárva! Itt és most alkut kötünk. Megcsinálom a hajadat és a sminkedet, hogy te tűnj a második legdögösebb parázs dögnek ebben a Kaptárban, de választhatok neked három rucit is, és a háromból az egyiket kell felvenned.

Ezúttal nem tudtam tenni ellene, a szememet forgattam. Olyan rohadtul drámai tudott lenni! Megnéztem magam a tükörben, ám nem igazán tudtam, mi a gond a szereléssel. Szexis, de kényelmes cuccot vettem fel, mert nem tudtam, hova megyünk. Mellesleg pedig Ryder úgy bírt, amilyen voltam – a Tomb Raider-es öltözködési stílusommal együtt. Csak a hajam volt egy francos szénaboglya ijesztően göndörödő fürtökkel, de nem használhattam hajsütő vasat, hogy megmentsem az életemet. Szóval nagyon úgy tűnt, hogy ma este kompromisszumot kell kötnöm.

A tekintetem találkozott Jaydenével a tükörben: a legjobb unott picsafejemet vágtam.

– Oké, keresz három szerkót, de ha csak szóba hozod a mellbimbótapaszt, én magam mutatom meg Olivernek a képeket, amik tizen-négy éves korodban készültek rólad.

Erre kidüledt a szeme.

– Azt nem tennéd. Tele voltam pattanásokkal, fogszabályzót hordtam, a karom és a lábam meg ijesztően vékony és hosszú volt. Ez lenne a legdurvább húzás egy legjobb baráttól.

Vállat vontam.

– Te kényszerítettél rá, hogy durván játsszak.

Ajka felfelé görbült halvány mosolyától.

– Ezt a kört te nyerted. Három olyan szerelést választok, amit Charlie is jóváhagyna. Remélem, csajszí, lesz rá elég idő! Mikor lesz a randi?

Ryder éjfélre jön értem. Kaptár-idő szerint éltünk, így estefelé ébredtünk, és a nappali órákat jórészt átaludtuk.

– Két óra múlva – válaszoltam Jaydennek.

Felpattant, és energiabombaként rohamozta meg a szekrényemet: kotorászni kezdett a vállfák között és a fiókokban. Nem moccan-
tam. Sokszor láttam már ilyennek; a divat hadiútjára lépett, és ilyenkor biztonságosabb volt a partvonalon maradni, amíg nem végez. A gyomrom görcsbe rándult a várakozástól. Nem igazán számított, mit veszek fel, annyira vártam a randit.

Egy óra és negyvenöt perc múlva vettem egy utolsó pillantást a tükörképemre. Jayden rohadtul túltett magán. Nem volt egyetlen bimbótapasz sem, és igencsak tetszett a szerkóm: főleg a testhezállós fekete farmer, ami mintha méretre készült volna, olyan tökéletesen feszült a lábamon és a fenekemen. Jayden alighanem belopózott éjszaka a hálószobámba, és levette a méreteimet. A farmert egy mélylila toppal fejelte meg, ami veszedelmesen sokat engedett láttatni az egyik vállamból, valamint a fekete melltartómból, de közben szépen

rásimult a testemre. A fekete bokacsizma hét centivel növelte meg százhatvanhét centis magasságomat. Megittam egy üveg nulla negatív vért, és készen álltam a randira.

Amikor kopogtattak az ajtón, rám tört a gyomorgörcs. Méghezzá nagyon komolyan. Vettem egy óriási levegőt, és elmosolyodtam. Átszeltem a nappalit, kezemet a kilincsre tettem, és újra mélyet lélegeztem.

Randizni fogok Ryderrel, a szexi hatos vezérével és a parazsak rendfenntartójával. Nem nagy ügy.

– Mulass jól, ribi! És ébressz fel, hogy mindent elmesélj! – kiabált utánam Jayden.

Kuncogva nyitottam ajtót, és abban a pillanatban teljesen el is feledkeztem a LÖPB-ömről.

Egy olyan srác állt előttem, akit az ember kamillázva néz a magazinokban... és még virágot is hozott. Ryder jóval magasabb volt száznyolcvan centinél, és tetőtől talpig csupa izom. Sötét hajfürtjei zabolátlanul hulltak alá, keretbe foglalva szobrászvéssővel faragott állát. Puha, koptatott farmert vett fel, és egy sötétszürke, bordázott, hosszú ujjú vékony pulóvert, ami tökéletesen állt gondosan formált izmain. Minden ízében harcosnak tűnt, és higgyétek el, láttam már akció közben... Amikor bedühödött, ijesztő fenegyerekké változott.

Átnyújtotta a virágot. A szirmok különösen törekenynek tündek, még inkább kiemelve férfias megjelenését.

– Gyönyörű vagy – mondta mély, morgó hangján. Csíptem.

Amikor közelebb lépett, még úgy is föléм tornyosult, hogy magas sarkút viseltem. Nyeltem egy nagyot, ahogy hirtelen bevillant, hogy nézett ki egy szál törülközőben. Az egy remek nap volt. Nem igazán tudom, mi történt akkor a Kaptárban, de a törülközős jelenetre határozottan emlékszem.

Ahogy magamhoz szorítottam a sárga margarétákat, önkéntelenül is elvigyorodtam.

– Kösz. Nem gondoltam, hogy olyan srác vagy, aki virágot hoz. Jayden mögöttem termett.

– Majd én vízbe teszem őket! – kacsintott rá a rendfenntartók főnökére.

Ryder megfogta a kezemet, és így sétáltunk végig a Kaptár folyosóin: kéz a kézben, mint egy... pár. Bárcsak ilyen könnyű lenne! Ryder még mindig nem dolgozta fel, hogy harminc évvel ezelőtt szárazra szívta a menyasszonyát, Mollyt, amikor parázs lett belőle. De egyelőre ez több mint elég volt. Elindultunk valamerre, és a megfelelő hűrokat kezdte pengetni.

Miután lelifteztünk a földszintre, a rendfenntartók garázsa felé vettük az irányt. Amikor az ajtó kinyílt, felhúztam a szemöldökömet, ahogy megpillantottam a szexi hatos többi tagját. A sötétített Humveenak dőltek.

Oliver hangosan füttyentett.

– Az igen, kis egyszarvúm, te aztán igencsak kicsípted magadat! Rávigyorogtam Jayden pasijára.

– Tönkre akarjátok tenni a randimat? – kiáltottam vissza.

Csak félig vicceltem. Ez komoly, hogy ők is jönnek? A kisebb dolgokkal Ryder egyedül is elbánik, annyi szent.

Ryder felém fordult, és olyan halkan súgta nekem, hogy alig hallottam:

– A Menedék megtámadása és a veremben történt incidens után... nem kockáztathatok.

Hűha!

Szóval a randiest hivatalosan is nyomasztóan alakult. Persze a Menedékről nyugodtan mondhattuk, hogy gyilkos seggfejek nagy és

ijesztő csoportja, amitől van félnivalóm, és a verembeli incidens is szörnyű volt.

Ryder alig egy hete engedett szabadon egy vámpír foglyot, aki korábban belőlem táplálkozott, és akiről most kiderült, hogy emberre változott, mert a varázslatos unikornis véremmel valahogy kigyógyítottam a vámpírlétből. Ryder azt mondta, gondoskodik a hulláról, és senki nem tudja meg, hogy én vagyok a gyógyír, de nem alszom jól azóta. Még csak bele sem akartam gondolni, hogy ez mit jelenthet.

Viszont volt valami, amit nagyon is jól tudtam: ha Ryder szerint a teljes szexi hatos kell ahhoz, hogy vigyázzanak rám a randin, akkor jó nagy szarba kerültem.

– Az India Palace-be megyünk – közölte Ryder Kyle-lal.

A nagydarab, jó kedélyű, pizkosszőke hajú tag Ryder legjobb barátja volt, az egyetlen, akivel megosztotta legtöbb titkát. Kyle tudott még egyedül arról, hogy a vérem a gyógyír. Ő is ott volt a veremben, és ő is segített eltussolni az ügyet.

Kyle rám vigyorgott, mielőtt biccentett volna Rydernek, aztán ő meg a többi srác bezúfolódtak egy másik Humveeba. A pasim kinyitotta a mi kocsink utasoldali ajtaját. Ahogy lehuppantam az ülésbe, a karja súrolta a pólómat, és hozzáért oldalról a jobb mellemez. Erre majdnem felugrottam ültömből. A testemben már amúgy is csúcsra járatott feszültség kapott még egy löketet. Lehetséges volt ennyire vonzódni egy sráchoz, akinek a legcsekélyebb érintése is letaglózott?

A tekintetünk összeakadt egy pillanatra. Minden erőmre szükség volt, hogy ne markoljam meg két kézzel a pólóját, és rántsam magamra, hogy ne tapasszam a szájára ajkamat, hogy ne ízleljem meg azt a mámorító fűszert, ami minden ízében Ryder volt.

Telt ajka felfelé kunkorodott, és sötétség költözött parázsstekintébe. Az ezüstös örvénylésbe.

– Kösd be magad! – mondta végül, és elhúzódott, de a teste megint az enyémhez súrlódott.

Ezúttal egész biztosan szándékosan.

Becsukta az ajtót, és beletelt egy pillanatba, hogy összeszedjem magam. Szentséges és izzasztó pokol, totálisan ki fog nyírni ez a srác!

Ahogy Ryder becsüccsent a vezetőlésbe, erővel rángattam ki a gondolataimat ebből a mocsárból, és az előttünk álló vacsorára koncentráltam. Indiai kaja. Tíz pont Rydernek. Immáron hivatalosan is csorgott a nyála a belső kajafaló dögömnek. Előre a fokhagymás naan és a vajjas csirke felé!

Egy óra múlva már gondot okozott a légzés, mert lényegében az étlap minden tételét bepusziltam az India Palace étlapjáról. Ryder mosolygott, rám villantva gödröcskés vigyorát.

– Őszinte leszek, még sosem láttam egy lányt ennyit enni.

Erre vállat vontam.

– Csak várd meg a desszertet!

A parázslétben az egyik jó dolog a felgyorsult anyagcsere, és hogy nem tudunk meghízni – legalábbis ebben reménykedtem. Mivel még sosem láttam kövér parazsat vagy vámpírt, ez csak jelent valamit.

Ryder erre még szélesebben vigyorgott, aztán a mosolyából hahota lett. A fenébe is, még sosem hallottam senkit sem szebben nevetni! De eddig mindig olyan komolynak tűnt, és ahogy a tekintete fogva tartotta az enyémet, mintha senki más nem lenne a helyiségben...

Ez természetesen nem volt így, mivel parazsak és vámpírok ültek itt-ott, noha gőzöm sem volt róla, mit keresnek itt a vámpok, hiszen ők igazából nem esznek. Biztonságérzetet adott a körülöttünk

elhelyezkedő szexi hatos. A srácok szemmel tartottak engem és Rydert, de valahogy még nálam is többet tudtak enni közben – leszámítva persze Samet. A szexi hatos legkomolyabb tagja odakint járőrözött. A túlbuzgó.

Ahogy Ryder nevetése elhalt, megrebegtettem a szempilláimat, és finoman rákacsintottam.

– Klassz, hogy nevetni látlak. Egy ideig, miután először találkoztunk, biztosra vettem, hogy rá vagy kattánva a botoxra, és nem is tudsz mosolyogni.

Erre Ryder újra elnevette magát, és a tekintete elidőzött rajtam, majd végül megállapodott az ajkamon.

– Én nem mondom meg, mi jutott eszembe először, amikor találkoztunk. Nem lenne úriemberhez illő.

Arjavilág!

Kihúztam magamat, és újabb flörtölési kísérletre készültem, amikor a Ryder mögötti üvegtáblán észrevettem valami mozgást. Az ablak Portland belvárosára nézett, és az utcák eddig elég csendesek voltak, ami nem csoda, lévén elég későre járt. Újra megvillant kint egy árnyék, de megnyugodtam, amikor felismertem benne a fekete ballonkabátba bújt Samet. Minden tőle telhetőt megtett, hogy megfeleljen a nemzőink fajtájára jellemző sztereotípiáknak – a mesék magas, komor és halálos vámpírjainak.

Viszont az öltözéke attól még praktikus volt. Odakint szemerkelt az eső – Portlandben mindig esett –, és dermesztően hideg volt, hiszen közeledett a tél. Reméltem, hogy minden rendben Sammel odakint.

– És ti, többiek, hogy találkoztatok? – fordultam vissza Ryderhez.

Nagyon érdekelt ez a zárt férfitársaság. Ryder követte a tekintetemet, így tudta, mire gondolok.

Hátrapillantott a válla felett, és a tekintete megállapodott a kint járőröző rendfenntartón. Mesterkéletlenül áradó vadsága kissé szelídült.

– Kyle-ról és rólam tudod a legelemibb dolgokat. Már kiskorunktól a legjobb barátok voltunk, ahogy az anyáink is. Először nálam ütött be a parázsgenetika, de az ezután történtek miatt egy időre teljesen elvesztem...

A hangja elhalt. Tudtam, hogy elmerült az emlékeiben: a kellemtelenekben, amikor megölte a menyasszonyát.

– Éppen ezért Kyle valójában hamarabb átesett a selejtezésen, és már beilleszkedett a Kaptárba, mire eljött az idő, hogy halálig harcoljak.

Nem lehetett kérdés, hogy mindketten átestek ezen a barbár gyakorlaton. Nem is okozott nagy meglepetést. Mielőtt megismertem a srácokat, már akkor lefogadtam volna, hogy túlélik. Mind a ketten durván halálosak voltak. Ha benne lettek volna a csoportomban, nem élem túl...

– Oliver tíz évvel utánam érkezett a Kaptárba. Akkoriban még nem volt annyira szervezett a selejtezés, mint most. Mondjuk úgy, hogy inkább vérfürdőnek lehetett nevezni: szabályok nélkül zajlott kevesebb pártfogóval. Senki nem akart egy meleg sráccal edzeni, és senki nem akarta, hogy csatlakozzon egy homokos a Kaptárhoz. Ez még a kilencvenes években történt; akkor az emberek nem fogadták el ezt az életformát.

A könyökömre támaszkodva előredőltem, ahogy zengő hangja mesét szólt körém.

Ryder vállat vont.

– Láttam egyedül gyakorolni. Jó volt, gyors, akár a fene, és erős. Felajánlottam, hogy edzem őt, és tudattam mindenkivel a Kaptárban,

hogy nem eshet baja. Túlélte a selejtezést, és most ő az egyik legjobb közelharcos emberem.

Lehetett ez a srác még ennél is érdekesebb?

És szexibb?

Totálisan ellenállhatatlannak találtam a kedvességét ebben a zsarnokokkal és seggfejekkel teli világban.

– És Sammel?

Sam igazi talány volt számomra – hallgatag és végtelenül halálos.

Valamiféle érzelem megvillant Ryder arcán, de aztán el is tűnt.

– Sam sokat szenvedett. Úgy tizenöt éve csatlakozott hozzánk. Akkor bukkantunk rá, amikor kaptunk egy hívást. Azért riasztottak bennünket, mert egy kóbor parázs stopposokból táplálkozott Kanadában. Akiről a pletykák és a mesék szóltak, ahogy Oregon felé vette az irányt. Arra gondoltunk, nem valódi a hívás, mivel sosem hagyott hátra tetemeiket, csak arról meséltek, hogy valami állat támadhatott. De nekem mást súgott az ösztönöm, úgyhogy leellenőriztük. Így akadtunk rá Samre. Már majdnem halott volt, a kihűlés halálos lehet a parazsaknál, de ennek dacára majdnem kiányírt engem, mire elkaptuk. Egy egész évbe telt, amíg elnyertem a bizalmát, viszont sosem bántam meg, hogy így döntöttem, mert több mint egy tucatszor mentette meg az életemet. Olyan hűséges, mint annak a rendje, és meglepő módon állati jól tud hódeszkázni.

Ez az utolsó megjegyzés meglepett. Sam hódeszkázik? Ki gondolta volna...

– És Jared? – hangzott a következő kérdésem.

Imádtam, hogy Ryder arckifejezése teljesen megváltozott, amikor a legjobb barátairól mesélt. Még többre vágytam ebből a nyitottságból.

Ryder hahotája meghökkentett.

– Na, az eszelős egy sztori. Elég annyi, hogy az évente tartott rendfenntartói konferencián találkoztunk Ausztráliában. Nekem majdnem odalett a karom, Jared pedig soha többé nem térhet vissza a szülőföldre.

Felhúztam a szemöldökömet, és bólintottam. Rendben, majd máskor tudom meg a történet többi részét.

– És végül ott van Markus meg az a csinos kis lófarka.

A skót rendfenntartó volt az egyik kedvencem. Nagydarab szörnyeteg, de pokolian vicces. És kedves. Az a legfontosabb, hogy kedves.

Ryder kissé hátradőlt, arcán megjelent az a francos félmosoly. Imádtam.

– Markus életcélja, hogy rám hozza párszor...

A mögötte betörő üveg hangja szakította félbe.

Körülöttem a rendfenntartók azonnal cselekedtek, felborították az asztalaikat, és fegyvert rántottak. Ryder már fel is ugrott ültéből, és a padlóra rántott engem, mire a lövedék átrepült a betört ablakon, és becsapódott a keményfa padlóba. Kitört a káosz, a rendfenntartók pedig körbefogtak minket. Alig pár másodperc telt el. A nyakamat nyújtogattam, hogy jobban lássak. Az ott egy gáztartály?

Alighogy erre gondoltam, máris mozgásba lendültünk. Ketten a hónom alá nyúltak, lényegében felkaptak a földről, és átrohantak velem a helyiségen. Ez most komoly? Rendben, lehet, hogy gondot okoz teljesíteni a parancsokat, de azért nem kellett volna rángatni. Nem valamiféle úrhölgy voltam, akit a bátor lovagoknak kellett cipelniük. Létezett a két kicseszett lábam, és remekül tudtam használni őket.

Külön bosszantott, hogy a káoszban még azt sem tudtam megmondani, ki kapott fel, de legalább annyit éreztem, hogy Ryder a közelemben van. Füst kezdte betölteni a termet, és ahogy a gáz ömleni kezdett, égette a tüdőmet. Köhögtem és köpködtem. Mi a fasz?

Hiszen Portlandben vagyunk, nem egy háború dúlta városban! Ki támadott meg minket, és honnan a francból vett ilyen fegyvert? Csakis a Menedék lehetett. Nem lehetett véletlen, hogy pont azt az éttermet éri támadás, ahol éppen vacsoráztunk.

A szemem könnyben úszott, mire a csapatunk kiviharzott a teremről, be a konyhába. Mindenki ordibált, és mintha fegyverropogást is hallottam volna kintről – öt-hat dörrenést egymás után. Egyre jobban kezdett beütni a szar. Amint magunk mögött hagytuk a nagytermet, már láttam, hogy Ryder ott van a jobbomon, és a teste szorosan az enyémhez simul.

– A Menedék? – kiáltottam neki, mielőtt újabb köhögőroham tört rám.

Végre tiszta levegő jutott a tüdőnkbe a nyitott hátsó ajtónál, de minél tovább álltunk ott, annál több füst tódult be a helyiségbe. Amennyire csak tudtam, beszívtam a friss portlandi levegőt, amitől a köhögésem kezdett elmúlni, de fájni kezdett a torkom. Ryder nem válaszolt, és mielőtt elismételtem volna a kérdést, elengedett, és előhúzta mindig nála lévő fegyverét.

– Maradj itt! – közölte velem határozottan.

Megfordult, és az oldalán Kyle-lal kisurrant a hátsó ajtón. Alighanem azt ellenőrizték, hogy biztonságosan kijuthatunk-e arra.

Ahogy hátranéztem, észrevettem, hogy az étteremből dőlő füst körülveszi a csapatunkat. Vajon Ryder komolyan gondolta, hogy itt dekoljak? Totálisan figyelmen kívül hagytam a basáskodó rendfenntartót, mert ki a francnak gondolja magát, hogy bármire is utasíthat?! Az is lehet, hogy veszélyben van odakint. Leginkább ez a gondolat hajtott előre.

A mellettem álló Oliver igazából nem ellenkezett, amikor követtem a többi rendfenntartót a sikátorba. Megpillantottam Rydert,

Kyle-t, Markust és Jaredet a főutcán. Fények villództak az arcukon. Oliverrel közelebb osontunk.

Ahogy a csapat közelébe értünk, meghallottam Jared kiáltását.

– Már megint a rohadt szentfazekak!

A többiek fölé magasodó Markus rá nem jellemzően komoly arcot vágott, amikor Ryderhez fordult.

– Leléptek. Sam bekattant, és rálőtt a furgonjaikra.

– Szentfazekak? – kérdeztem, ahogy beléptem a körbe.

Rydert láthatóan nem lepte meg különösebben a jelenlétem, rezzenéstelen arccal nézett rám. Tutira tudta, hogy nem fogok elbújni, de attól még ki kellett adnia ezt a parancsot. Pasik.

Mielőtt bárki felelhetett volna, a tekintetem a közeli falra villant, amire a kormány „Parázs vagy?” plakátjait ragasztották. Azt, amelyiken szerepeltek a tünetek, lent pedig a forróvonal száma. Mindegyiket piros festékkel csúfították el: olyan friss volt, hogy még csöpögött a poszterekről. A halvány fény miatt egy teljes másodpercebe telt, de végül el tudtam olvasni a feliratot. Egyetlen szó volt csak: *Gonoszok*. Megborzongtam. Oké, most már azért rám hozták a frászt: ott álltam a sötét utcában, miután kifüstbombáztak a vacsorarandimról.

Ryder feszültsége részben enyhült, ahogy a tokjába dugta a fegyverét. Az egyik plakátra mutatott.

– Púp a hátunkon. Úgy nevezik magukat, hogy „Megszabadítás”. Ez a vallási csoport azt hiszi, hogy mi mind gonoszok vagyunk. El akarnak törölni minket a föld színéről, és mivel iszonyatosan sok a pénzük, komolyak az erőforrásaik. A végcéljuk az, hogy megszabadítsák a világot a vámpíroktól...

Egy pillanattal később Ryder és én kővé dermedtünk, ugyanis ki-durrant a fejünk felett egy rohadt villanykörte.

Szent szar!

Tudtak vajon a veremről? Dehogy... Nem tudhattak, ugye? Honnan tudhatnának? Az tuti, hogy Ryder nem hagyott elvarratlan szálakat, de azt gyanítottam, hogy a vérem így is kikerülhetett. A Kaptár nemegyszer vett tőlem mintát, és ki tudja, hova jutottak el azok az eredmények. Arról nem is szólva, hogy mindnyájan tudtuk, téglá van a Kaptárban, aki talán az embereknek szolgáltat információkat. Ezért nem bízunk meg senkiben e szűk kis csoporton kívül. Jaydent leszámítva.

Mivel ennyire gyűlölték a fajtánkat, nem hittem, hogy a Megszabadítás összeállna a Menedékkal, de a két támadás időzítését nem hagyhattuk figyelmen kívül. Létezett kapocs a két csoport között? Valaki a mi Kaptárunkból? Vagy csak annyira balszerencsések voltunk, hogy mi lettünk azok a paraszak, akik ellen a Megszabadítás megindította éjszakai „utcaseprő” vendettáját? Bárhogy is, tudtam, hogy fogytán az időm. A titkok mindig kiderültek.

Nyilván kiadhattam valami hangot, alighanem valami bosszús nyögést. Ryder erre felkapta a fejét, és átható tekintettel meredtünk egymásra. A szemem sarkából láttam, hogy a többi srác értetlenül bámult ránk Kyle kivételével. Ő már ismert mindenényt.

Ryder kőmerev arcán rengeteg leplezett érzelmet véltem felfedezni. Aggódónak tűnt, mintha most először nem lennének válaszai.

Ekkor egy Humvee kanyarodott be a sarkon, elterelve mindnyájunk figyelmét. Sam ült a volánnál: gyilkos indulat fűtötte, a Megszabadításra lövöldözés nála kimerítette a remek időtöltés fogalmát. Csikorgó kerekekkel állt meg, kinyitotta az ajtót, és odadobta Rydernek a kulcsot.

– Négy ember fegyverekkel megpakolva. Gyilkolni akartak, esetleg elkapni valakit – jelentette ki a Samre jellemző stílusban: a lehető legkevesebb szót fecsérelve.

Ryder kőmerev arca ettől nem lágyult meg, bár beletörődően fújtatott egyet.

– Srácok, dumálnunk kell.

A Hummer felé intett, mi pedig néma csendben mindannyian bezúfoltuk magunkat.

Tudtam, mi következik. Nem rejtegethettük örökre a titkot, és ha Ryder a szexi hatosra bízta az életemet, akkor én is megteszem. El kell mondanom nekik, hogy tudják, mivel állunk szemben.

Mindenki hallgatott, amikor elhajtottunk az étteremtől: a járműben harapni lehetett a feszültséget. Szűkösen fértünk el a kocsiban. Úgy véltem, később visszamennek a másik Humveéért.

Tíz perc autókázás után döbbsentem rá, hogy Ryder a Kaptárral ellentétes irányba vezet. Már épp mondani akartam valamit, amikor ismerős környékre értünk. A tóhoz vitt minket, oda, ahol felnőtt. Nem kétséges, aggódott, hogy bepoloskálták a Humveet, és a Menedék támadása után nem kockáztattunk. A lehető leggyorsabban ki kellett derítenünk, ki a tégl a Kaptárban.

A többi rendfenntartó is csendben maradt, Ryder példáját követve csak az ablakon bámultak kifelé. Amikor megálltunk azon a részen, amit egy facsoport takart el a főúttól, leparkoltunk, és kiszálltunk.

Összehúztam magamon a fekete dzsekimet, a fejemre meg felhajtottam a kapucnit a hideg ellen. Ryder odasétált hozzám, kinyújtotta a kezét, és megfogta az enyémet. Még a sötétben is láttam a szeme ezüstjét.

A hangja nyugodtan és komolyan csengett.

– Bízol bennem?

– Igen.

A legcsekélyebb habozást sem lehetett kihallani a válaszból. Ugyanúgy bíztam Ryderben, mint anyukámban és Tessben. Mintha családtag lett volna. Igaz, egyszer lesokkolt, de az mellékes.

A randi kezdete óta fennálló ridegsége kezdett felengedni. A bizalmam jelentett neki valamit. Erősebben fogta a kezemet, ahogy magához vont, és megfordult, hogy a fák közé induljunk. A többi srác körülvelt minket. Pár percig sétáltunk, eltávolodtunk a kocsi-tól, végül pedig beértünk a fákkal övezett zöld területre. Portland tele volt a kormány védelmét élvező erdővel, és én ezt imádtam: mintha hazaértem volna, amikor a természetben jártam.

Ahogy áttörtettünk az erdőn, eltűnődtem, hogy a szexi hatos tagjai miként reagálnak majd arra, hogy én vagyok a gyógyír a vámpírságra. Ideges lettem. Tudtam, ezek a srácok megérdemlik, hogy megtudják az igazságot, hiszen az életüket kockáztatták értem, de attól még azon méltáztam, helyesen tesszük-e, ha megosztjuk velük ezt az információt.

Végül Ryder megállt. Körbeálltunk. Hála az égnek az eső elállt, de továbbra is hideg volt.

Először Jared szólalt meg.

– Mi a helyzet, haver? Igencsak komoly hír lehet, ha kirángatsz minket a város legeldugottabb segglyukába.

Egy pillanatig élvezettel ízlelgettem az ausztrál rendfenntartó akcentusát. Odavoltam az akcentusokért, és ebben a csapatban igencsak szexi egyveleg gyűlt össze.

Ryder halkán, de tisztán beszélt, és némi megnyugvást leltem abban, hogy egy kicsit sem tűnt nyugtalannak.

– Charlie nem egy átlagos parázscsaj...

Mint mindig, most is a fő rendfenntartóra összpontosítottam, de valamiért megéreztem, hogy a többiek közül az egyikük rám mered. Annyi szent, hogy amint arra néztem, láttam, Sam fixíroz. Szúrós tekintettel. Őt lehetett a legnehezebben kiismerni a rendfenntartók közül, és még egy idióta is láthatta, hogy csurig van titkokkal.

– Emlékeztek arra a vámpira a klubból, aki megharapta Charlie-t?
Csak most vettem észre, hogy Ryder még a magyarázatnál tart, és mivel nem bírtam tovább a feszültséget, meghibásodott az agyamat a számmal összekötő szűrő.

– Én vagyok a gyógyír a vámpirizmusra – buggyant ki belőlem.
Ezután pár másodpercre csend támadt – dülledt szemeket, leesett állakat láttam. Hát, a többségük nem erre a hírre számított.

Oliver, aki annyira férfias volt, amennyire csak lehetett, úgy döntött, hogy utat enged a belső Jaydenének pár cikornyás kézmozdulattal.

– Tessék? Mit mondtál az imént?

Sóhajtottam.

– Ahogyan azt Ryder mondta, az a vámp... seggfej megharapott engem a klubban, aztán ti bedobtátok a verembe...

Erre bólintottak.

– Lementünk, hogy a Kvórum parancsára szabadon engedjük – szólt közbe Kyle. – Képzelteritek, hogy meglepődtünk, amikor kiderült, hogy emberré változott...

A legtöbb srác még mindig döbrentnek tűnt, de Sam arca maga volt a nyugalom. Olyan érzésem támadt, mintha ő többet tudna, mint amennyit elmond. De persze mielőtt kérdőre vonhattam volna, a többiek elvonták a figyelmemet a szitkaikkal és a kiabálásukkal.

– A francba, úgy tűnik, a mi kis egyszarvúnkat aranyba mártották – szólalt meg végül Markus öblös hangján sima skót akcentusával. – Mi a terv?

Ryder egy pillanatig hallgatott. Szinte láttam a fejében kavargó gondolatok özönét.

– Megszabadultam az embertől, így senki nem tud Charlie-ról.
Sam morogva szakította félbe.

– Ezt nem tudhatod.

A hangja komoran és baljósan csengett. A szűkszávú csávó dühösnek tűnt, amitől újabb riasztócsengők szólaltak meg a fejemben.

Ryder szemöldökét ráncolva nézett titokzatos legjobb barátjára.

– Igazad van. Teljes biztonsággal nem tudom, hogy nem szivárgott-e ki ez az információ. És a Menedék meg a Megszabadítás támadásainak időzítése minimum gyanús. Az az igazság, hogy csak idő kérdése, mielőtt valaki ismét Charlie-nak menne, így két lehetőség áll előttünk. Maradunk a Kaptárban, és játsszuk a jófiút, miközben megpróbáljuk megtalálni a téglát, és kiderítjük, ki bérelte fel a Menedéket, meg utánajárunk, van-e bármi kapcsolat a Menedék és a Megszabadítás között. És amikor szar kerül a palacsintába, fogom Charlie-t, és lelépünk. – Egyértelműen ugyanazok a gondolatok jártak a fejében, mint az enyémben. – Vagy... egyszerűen fogom Charlie-t, és lelépünk. Most.

Húha! De hova megyünk? És hogyan maradunk életben? Szinte kocsonyássá vált minden tagom attól, hogy Ryder hajlandó eldobni mindent. Őrület. Megértettem, miért kellett elszöknünk. Még Ryder sem tudott elbánni egy egész vámpírkolóniával, bár utáltam a gondolatot, hogy bárki is lemondjon miattam az életéről. Ez az egész egy nagy marhaság.

– *Mi* lépünk le – mondta Markus határozottan.

– Mi? – ráncoltam össze a szemöldökömet.

Kyle bólintott.

– A Kaptárban maradunk, információt gyűjtünk, és amikor szar kerül a palacsintába, mi lépünk le. Együtt.

A kör közepe felé nyújtotta az öklét, és a szexi hatos minden tagja követte a példáját. Macsó ökölpacsijuk után Ryder közelebb húzott izmos testéhez.

– Megtervezem a napot. Addig senkinek nem beszélünk róla.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Amikor visszaindultunk a kocsihoz, Sam, aki egész végig engem bámult, azt morogta összeszorított fogai között:

– Erről senkinek nem beszélhetünk a Kaptárban. Ha az emberek megtudnák Charlie titkát, addig kísérleteznének vele, amíg kiszipolyoznák, hogy terjeszthessék a gyógyírt, és véget vethessenek a vírusnak. Ha pedig a vámpírok jönnek rá, akkor lefejezik, aztán elégetik, nehogy Charlie megfossza őket a hatalmuktól.

Mivel Sam ritkán beszélt teljes mondatokban, mind tudtuk, hogy nagyon komolyan gondolja a szavait.

Ryder kinyújtotta a kezét, és rátette a barátja vállára.

– Erre sosem fog sor kerülni, tesó. Addig nem, amíg élek és harcolni tudok.

Sam aggódó szavai maximálisan célba értek. Igaza volt. Nem számít, ki jön rá, Charlie-nak nem jut happy end. Mondhatom, hogy CSMÉ?